

Arrest

nr. 102 040 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Gujrat in de provincie Punjab. U groeide op in Sargodha en sinds 2000 woonde u in Rabwah.

U behoort tot de ahmadiyya geloofsgemeenschap.

Hierdoor kende u diverse problemen. U organiseerde medische kampen in dorpen.

Toen in 2009 iemand van één van de dorpen zich bekeerde tot het ahmadiyya geloof werd u ervan beschuldigd hem te hebben bekeerd. Hierdoor kreeg u problemen met khatm e nabuwat.

In 2011 werd er een FIR (First Information Report) tegen u geregistreerd waarin u beschuldigd werd van het verkondigen van uw geloof. U dook onder en zocht een smokkelaar om het land te kunnen ontvluchten.

Op 6 november 2011 nam u samen met een smokkelaar een vlucht van Lahore naar Brussel, met een transit in Doha. U maakte daarbij gebruik van een vals paspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld.

Op 7 november 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 april 2012 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 17 oktober 2012 werd u opnieuw opgeroepen voor een gehoor op het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, uw lidkaart van de ahmadiyya gemeenschap, twee documenten van de rechtbank over u, een dagvaarding, twee krantenartikelen over u van na uw vertrek uit Pakistan, twee FIR's waarin uw naam niet wordt vermeld, een pamflet tegen de ahmadiyya gemeenschap en algemene informatie over ahmadiyya's in Pakistan.

B. Motivering

Na nader onderzoeker van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd ene gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo blijkt uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA) in augustus 2012, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat u op 16 juni 2009 een studentervisum aanvroeg en verkreeg voor het Verenigd Koninkrijk.

U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties, zowel bij het indienen van uw asielaanvraag en uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat dateert van 13 april 2012.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u vóór 6 november 2011 nooit eerder in het buitenland was geweest (zie gehoorverslag CGVS p. 4), dat u een paspoort had in Pakistan (zie verklaring DVZ en gehoorverslag CGVS p.4) en dat u uiteindelijk vertrok uit Pakistan met een vals paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5).

Gezien u vragen werden gesteld naar een paspoort en verblijf in buitenland, zowel op de DVZ als op het CGVS, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u aangaf ooit een visum voor het VK te hebben aangevraagd en verkregen.

Meer zelfs, het vermoeden bestaat dat u met uw paspoort en uw visum naar het VK reisde en van daaruit naar België kwam.

Ten eerste kunt u geen enkel document of ander begin van bewijs voorleggen waaruit uw beweerde reis naar België in 2011 blijkt.

Ten tweede had u geen kennis van het valse paspoort waarmee u naar Europa reisde (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5).

Van iemand die met een vals paspoort reisde kan verwacht worden dat die minstens de basisgegevens van dat paspoort kent om te kunnen antwoorden op vragen die hem bij de controles op de internationale luchthavens kunnen worden gesteld. Zeker gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op die luchthavens, zijn uw verklaringen dat u geen kennis had van dat paspoort én dat u het niet zelf in handen had tijdens de reis, niet geloofwaardig.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw paspoort nog in Pakistan is (zie verklaring DVZ vraag 21). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter dat uw paspoort door de smokkelaar werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5).

Ten vierde beschikte u over een visum dat geldig was tot 31 oktober 2011. Opmerkelijk genoeg diende u een week na het verlopen van dit visum een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het vermoeden rijst dan ook dat u sinds 2009 tot november 2011 in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven.

Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Aangezien uw vertrek uit Pakistan in 2011 niet aannemelijk overkomt, wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd aangezien dat u dat situeert nadat u een visum voor het VK verkreeg.

Ten eerste is het ongeloofwaardig dat u sinds 2009 al problemen zou kennen in Pakistan door de bekering van dorpelingen in de dorpen waar u actief was én toch tot in het jaar 2011 in Pakistan verbleef, terwijl uit de informatie van het UKBA blijkt dat u toen over een paspoort én visum voor het VK beschikte.

Indien u werkelijk in 2009 al problemen zou hebben gekend, zou u die hebben kunnen ontlopen door naar het VK te gaan.

Ten tweede zou er in 2011 een FIR tegen u zijn geregistreerd, maar het vermoeden bestaat dat u toen al in het VK was, waardoor het niet aannemelijk lijkt dat er een FIR tegen u zou worden geregistreerd.

Ten derde betreffen de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas louter fotokopieën. Deze zijn met eenvoudig knip- en plakwerk te vervalsen waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is.

Bovendien hebben documenten enkel waarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Volledigheidshalve verwijst het CGVS nog naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat in Pakistan veelvuldig documenten worden vervalsen of valse documenten via corruptie kunnen worden verkregen.

Gezien al deze vaststellingen heeft u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet niet aannemelijk weten te maken.

U werd op 17 oktober 2012 voor gehoor opgeroepen door het CGVS en dit op de door u gekozen woonplaats per aangetekende brief.

U gaf hier echter geen gevolg aan zonder dat u daarvoor een geldige uitleg opgaf aan het CGVS.

Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, geeft u blijk van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure, wat opnieuw onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt.

Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart is een begin van bewijs van uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

Uw lidkaart van de ahmadiyya gemeenschap is een begin van bewijs dat u tot deze geloofsgemeenschap behoort. Ook dit stelt het CGVS niet ter discussie.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.2. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 december 2012 een schending aan van artikel 3 en artikel 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1, (A)2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt het feit dat er zich in het administratief dossier *“slechts één artikel”* bevindt over de algemene veiligheidssituatie van Pakistan, terwijl nergens terug te vinden is *“hoe dat de situatie van bepaalde minderheden zijn in Pakistan”* en er nergens melding wordt gemaakt van Ahmadi's.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal *“geen enkel onderzoek heeft uitgevoerd omtrent de minderheden zoals Ahmadi's in Pakistan”*.

Hij wijst er verder op dat in de bestreden beslissing geen enkel element terug te vinden is omtrent het feit dat verzoeker tot de Ahmadiyyagemeenschap behoort, doch dat de beslissing is gebaseerd op het feit dat verzoeker zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk verzwegen heeft.

Hij stelt dat het Pakistaans strafwetboek leden van de Ahmadiyyagemeenschap bestraft met een gevangenisstraf van maximum drie jaar of een boete indien ze beweren moslimste zijn, hun geloof met de islam vereenzelvigen, hun godsdienst prediken of propageren of anderen uitnodigen zich bij hun godsdienst aan te sluiten en dat hetzelfde strafwetboek eenieder die de naam van de profeet Mohammed beledigt, met de dood of met levenslange gevangenisstraf en een boete bestraft.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 9 EVRM en het recht op godsdienstvrijheid. Hij verwijst meermaals naar *“het arrest van 05.09.2012 van het Europees Hof voor de rechten van de mens (Grote kamer)”* en laat gelden dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan *“zijn godsdienst immers niet langer in het openbaar (zou) kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging”*. Hij besluit *“dat de vrees voor vervolging van verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op de persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging”*.

Verzoeker citeert vervolgens uit *“enkele artikels en rapporten die de mensenrechtenschendingen bepalen”*, zijnde een artikel van “Human Rights Watch” van 2010, een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van juni 2010 en een rapport van UNHCR van 14 mei 2012. Hij besluit hieruit dat op alle niveaus propaganda wordt gevoerd tegen de Ahmadi's.

Verzoeker stelt dat hij de klacht die tegen hem op basis van artikel 298c van het Pakistaans strafwetboek werd ingediend, heeft bijgebracht.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift *“Pakistaans Strafwetboek, artikel 295 ev”* en *“Nederlands Ambtsbericht, Positie van Ahmadi's en Christenen in Pakistan”*, juni 2010.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers vrees voor vervolging.

De Raad wijst er vooreerst op dat *“het arrest van 05.09.2012 van het Europees Hof voor de rechten van de mens (Grote kamer)”*, waar verzoeker naar verwijst in zijn verzoekschrift, niet van het EHRM is, maar van het Hof van Justitie naar aanleiding van een door Duitsland gestelde prejudiciële vraag (Bondsrepubliek Duitsland t. Y (C-71/11) en Z (C-99/11), dd. 5 september 2012).

De Raad stelt vast dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat het loutere feit ahmaddiyya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van rechten, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over artikel 9 EVRM en het recht op godsdienstvrijheid, stelt dat hij bij een terugkeer naar Pakistan *“zijn godsdienst immers niet langer in het openbaar (zou) kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging”* en verwijst naar het arrest van het Europese Hof van Justitie van 5 september 2012, waarin de toestand van de Ahmadi-gemeenschap wordt toegelicht, stelt de Raad vast dat dit arrest wijst op de wettelijke beperkingen opgelegd aan de godsdienstige activiteiten van Ahmadi en op het belang van godsdienstvrijheid als één van de fundamenteën van een democratische samenleving en grondrecht van de mens.

Het Hof vervolgt: *“Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen.”* (overweging 58).

Het Hof verwerpt het onderscheid tussen het kerngebied en andere elementen van een godsdienst(-beleving) als volgt: *“Om concreet te bepalen welke handelingen kunnen worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn te vormen, is het onderscheid tussen de handelingen die een „kerngebied” („forum internum”) van het grondrecht op godsdienstvrijheid aantasten, waaronder*

niet de godsdienstige activiteiten in het openbaar („forum externum”) vallen, en die welke dit gestelde „kerngebied” niet aantasten, niet relevant.”

Het Hof stelt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is als volgt:

“65 Zoals de advocaat-generaal in punt 52 van zijn conclusie heeft uiteengezet, volgt daaruit dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor de betrokken persoon kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan de betrokkene wordt onderworpen en van de gevolgen ervan.

66 De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt.

67 Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

68 In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen.”

De Raad is, op basis van verzoekers persoonlijke situatie, van oordeel dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om te worden blootgesteld aan een vervolging of aan een reëel risico op ernstige schade, omwille van het uitoefenen van zijn godsdienstvrijheid.

Zo blijkt uit informatie in het administratief dossier, verkregen van het “United Kingdom Border Agency” (UKBA) in augustus 2012, dat verzoeker op 16 juni 2009 een studentenvisum verkreeg voor het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties, zowel bij het indienen van zijn asielaanvraag en zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het verhoor op 13 april 2012 op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag in België immers dat hij vóór 6 november 2011 nooit eerder in het buitenland was geweest (zie het verhoorverslag van 13 april 2012, p. 4), dat hij een paspoort had in Pakistan (zie p. 4) en dat hij uiteindelijk vertrok uit Pakistan met een vals paspoort (zie p. 4 en 5).

Gezien van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zou vermelden dat hij eerder een visum voor het VK te had verkregen, temeer gezien hem zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, vragen werden gesteld naar het bezit van een paspoort en vorig verblijf in het buitenland.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoeker met zijn paspoort en zijn visum naar het VK reisde en van daaruit naar België kwam, temeer gezien verzoeker (i) geen enkel document of ander begin van bewijs kan voorleggen waaruit zijn beweerde reis naar België in 2011 blijkt; (ii) onaannemelijk onwetend was omtrent het valse paspoort waarmee hij naar Europa reisde (zie p. 4 en 5), terwijl van iemand die met een vals paspoort reisde kan verwacht worden dat die minstens de basisgegevens van dat paspoort kent om te kunnen antwoorden op vragen die hem eventueel bij de controles op de internationale luchthavens kunnen worden gesteld, gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op die luchthavens; (iii) tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort, gezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn paspoort nog in Pakistan is (zie verklaring DVZ, vraag 21), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn paspoort door de smokkelaar werd afgenomen (zie het gehoorverslag, p. 4 en 5); (iv) over een visum beschikte dat geldig was tot 31 oktober 2011 en verzoeker een week na het verlopen van dit visum een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Gelet op het bovenstaande is de Raad van oordeel dat kan aangenomen worden dat verzoeker van 2009 tot november 2011 in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven waaruit het besluit volgt dat hij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden.

Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn problemen situeert nadat hij een visum voor het VK verkreeg.

Indien verzoeker immers, zoals hij beweert, sinds 2009 al problemen zou kennen in zijn land van herkomst door de bekering van dorpelingen in de dorpen waar hij actief was, is het niet aannemelijk dat hij tot november 2011 in Pakistan verbleef, terwijl uit de informatie van het UKBA blijkt dat hij toen reeds over een paspoort én visum voor het VK beschikte.

Het is evenmin geloofwaardig dat er in 2011 een FIR tegen verzoeker zijn geregistreerd, gezien de Raad van oordeel is dat verzoeker toen al in het VK was.

De overige door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten ter staving van zijn asielaanvraag, met uitzondering van zijn identiteitskaart en lidkaart van de ahmadiyyagemeenschap, die niet ter discussie staan, betreffen fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Bovendien hebben documenten enkel waarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Pakistan veelvuldig documenten worden vervalst of valse documenten gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkregen.

Derhalve hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden problemen in 2009-2011.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker op 17 oktober 2012 door de commissaris-generaal per aangetekende brief voor verhoor werd opgeroepen op zijn gekozen woonplaats; verzoeker gaf hieraan geen gevolg en gaf daarvoor ook geen geldige motief op.

Door aan een oproeping geen gevolg te geven zonder hiertoe een geldige reden op te geven, geeft verzoeker blijk van desinteresse in de zijn asielprocedure, wat afbreuk doet aan het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit *“enkele artikels en rapporten die de mensenrechtenschendingen bepalen”*, -zijnde een artikel van “Human Rights Watch” van 2010, een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van juni 2010 en een rapport van UNHCR van 14 mei 2012, en aanvoert dat op alle niveaus propaganda wordt gevoerd tegen de Ahmadi's, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier (zie Subject Related Briefing, “Pakistan”, “Algemene Veiligheidssituatie” van 29 oktober 2011), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen

en regeringstroepen. Het blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Verzoeker komt niet uit deze regio komt; hij verklaart uit Gujrat in de Punjab te komen.

De Raad neemt de inhoud van dit document dat gesteund is op talloze bronnen, aan

De informatie bevat geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE